

CRÒNICA DE LA FESTA DE L'ANY 2000

I.- EL PREÀMBUL

DÍA 1 D'ABRIL.

“...germans vingau i escolteu
el cant de les sirenes...”

Amb aquests versos vullc començar la Crònica de la festa de la filà Marrakesch de l'any 2000, perquè la crida abrilenca és per a tot alcoià com el cant de les sirenes d' Ulises una dolça melodia de marxes mores, cristianes i pas-dobles, a la qual no volem ni podem resisitir-se.

A l' any 2000 aquest cant comença a sentir-se l' 1 d' Abril, amb la presentació de la Revista de Festes a la llotja municipal. Mentre tant, al carrer, la gent acodeix a “la bandeja”, l' àgora alcoiana per excel·lència, per a veure l' esperat cartell anunciador de la festa, descobert a les nou de la nit amb l' acompanyament de les notes de l' himne de festes, cantat per un poble desitjós de festa. El soroll i la llum del castell de focs d' artifici acaben amb el primer acte de festa de l' any 2000.

¡¡PER ALCOI I PER SANT JORDI!!
QUE ARRANQUE LA FESTA.

15 D' ABRIL

El dia quinze d' Abril se celebrà l' Assemblea Ordinària de Rams, seguida d' un assaig anecdòtic, perquè no va venir la xaranga. Malgrat tot, soparem els allí presents, no molt nombrosos per altra banda.

23 D' ABRIL. LA GLORIA.

“... Sopla el viento achibascado
y entre nublado y nublado
hay trozos de cielo añil.”

Estos versos de Antonio Machado reflecteixen clarament el aspecte climatològic del dia de Sant Jordi, que, aquest i per motius religiosos, coincideix amb el dia de la Gloria.

Un dia ventós ens rebia a l' hora de la Processó dels Xiulitets, després de la qual acodim a la Filà per a esmorsar. Açí som rebuts per les herbes de les nostres serres preparades, o be com un licor, herberet i cantueso, o be com infusió, timonet. El olor de les llonganisses i de les botifarres ens obri la gana.

Comença a arribar la gent i entre ells els dos Gloriers, Antonio Garcia Miralles com a Glorier Oficial i Manolo Borrás Sempere com a Glorier del Preventori, als qui l' emoció els apareix als ulls.

Amb l' acompanyament musical d' una xaranga de la Banda de Muro, transcorre el matí i el Gloriers apareixen ja vestits i son rebuts amb forts aplaudiments. La primera anècdota del dia

ocorre quan Toni Garcia comenta que s'oblidà el capot a casa, circumstancia ben resolta gracies a la rapidesa del seu fill Tono, qui li' l portà a l'Ajuntament, on l'esperavem.

Després de l'esmorsar i d'esclatar la traca, encesa no sense dificultat pel Tigre, degut al vent, acompanyàrem als Gloriers fins la Plaça al so del pas-doble "Sergio".

Amb l'emoció i l'alegria als rostres dels Gloriers i amb la riulla metàl·lica de les campanes de Santa Maria salutant-los, començà la Gloria de l'any 2000, l'última Gloria del segle i del mil·leni.

A les dos del migdia finaltza la Gloria i després de la sorollosa mascletà, arrepleguem als Gloriers i amb les dones i la banda de Muro, tornem a la Filà, on ens esperava el vermut i el dinar.

Fins ací, tot bonico, com es diu al parlar alcoià, però d'aquí endavant, els esdeveniments que van ocórrer van entelar la jornada, que sempre deu ser dia de germanor i d'alegria per la proximitat de la Festa. Lamenten els fets ocorreguts i demanem disculpes a tots, una vegada més, amb el desig de què no es tornen a viure fets d'aquest caire per bé de tota la Filà.

29 D'ABRIL. PROCESSÓ DEL TRASLLAT I ENTRADETA A ESCOT

Un poquet abans que les campanes de Sant Jordi anunciaren el començament de la Processó del Trasllat, a les 19'30 hores, ens congregàvem un bon nombre de Marrakesch per acompanyar Sant Jordi, el Xicotet, des del seu temple fins la parròquia de Santa Maria, amb devoció. EL recorregut és feia ràpidament, en els primer llocs.

Així, davant mateix de la Nova d'Alcoi, arribaven ben prompte a la parròquia de Santa Maria, per tal de tenir el suficient temps per a sopar. Vora a 60 Marrakesch s'enjuntàvem a la Filà, cosa que feia preveure una entradeta ben nodrida.

Per Sant Nicolau, a les 22.30, i amb la banda d'Atzeneta d'Albaida i el grup de Xirimiters de "La Degollà", començàvem l'entradeta a escot. 7 esquadres baixàvem amb tranquil·litat, disfrutant de la nit, encara que n'era massa fresqueta. Va funcionar bé la iniciativa de la Junta en avisar als festers del preu de l'Entradeta, així es vam garantir una bona assistència. En arribar al Círculo Industrial féiem la paradeta obligatòria i en apenes cinc minuts tornàvem a arrancar, complint perfectament l'horari establert i gaudint d'una bona entradeta.

DIUMENGE 30 D'ABRIL. LA GLÒRIA INFANTIL

Arribava la Glòria Infantil, sempre amb l'atenció posada en l'oratge, que enguany en els dies previs ha vingut marcat per l'aire que bufava gelat i que no semblava que acompanyara gaire als festers.

Teníem la sort de comptar amb un Glorieret Infantil d'excepció. Jordi Ferrando Ponsoda, el mateix Sant Jordiet, era l'encarregat de representar-nos al carrer en aquest acte tan emotiu i ple de tendresa. Cal dir que Jordi és soci infantil de la nostra Filà de fa anys, gràcies a son tio, Paco Ceervera, al qual hem batejat com l'apoderat de Sant Jordiet. Ja l'any passat vam estar a punt de presentar-lo com a candidat a Sant Jordiet per la nostra Filà però encara no tenia edat suficient. Els Maseros, l'altra Filà del nostre Glorieret, ha sigut l'afortunada.

A les 8'30 h. del matí començava la Missa dels Glorierets i allí estava Jordi ben templat. La parròquia de Santa Maria es trobava abarrotada de festers, familiars i amics dels Glorierets. En eixir de la Missa, el nostre Primer Tro s'encarregava d'arreplegar-lo, mentre un bon grup de Marrakesch l'esperava impacientment. EL Cop ens explicava la dificultat per a trobar una

xaranga per a l'acompanyament a la Filà però com sempre, gràcies a Sant Jordi, tot acabava bé, i allí estaven els músics.

Rodejàvem a Jordi, junt els seus pares i familiars, i ens dirigíem a la Filà al ritme de la música que anunciava per tots els bocacarrers d'Alcoi l'arribada d'aquest matí de festa jove i infantil.

La clàssica xocolatada per als xiquets, i algú que altre major, i un bon esmorzaret ens permetia reposar forces. Pocs xiquets a l'esmorzar, només set, comptant al Glorieret, quan a la Filà hi ha cinquanta-un xiquets, potser la matinada, després de la nit d'Entradetes no permetia a més d'un alçar-se. Després de l'obsequi del Glorieret, un bon puro i una reproducció del xafarot que la Filà li va regalar, el sorollós crit de la traca ens posava en marxa cap al Partidor.

Arribàvem cinc minuts abans de l'arrancada i amb certa pressa col·locàvem el turbant, el capot i els guants a Jordi. Segur que Jordi, son pare, i Paco Cervera, l'apoderat de Sant Jordiet, estaven ben orgullosos i plens de goig.

Deixàvem al Glorieret i ens sumàvem a l'onada de pares i acompanyants que els Glorierets arrastren. L'arrancada, amb nou Segent Infantil, era perfecta, als sons de *Primavera*, interpretada per la Primitiva.

En eixir de la plaça d'Espanya, i fer la paradeta habitual al carrer Sant Llorenç, el Darrer Tro, el Secretari Perpetuo i el Secretari es trobaven al Glorieret tot a soles. L'apoderat, el nostre amic Paco Cervera, s'havia despistat, però allí estàvem alguns Marrakesch per a ajudar al Glorieret. Després d'ajustar-li la faixa i acomodarli el vestit un poc tornava a posar-se en marxa, un poc cansat conforme ens confesava. El cel, mig enboiregat, no ens deixava veure el sol i amenaçava pluja però la Glòria Infantil continuava emocionant, deixant evidència de la gràcia i encant dels festers del futur.

Havia estat un Glòria magnífica. El País Valencià estava replet de gent que esgotava els últims moments de l'emotiu acte. Cal donar-li l'enhorabona a Jordi i als seus pares perquè ens ha representat a la Filà molt bé; també a Paco Cervera que ha procurat estar pendent de qualsevol detall. Segur que la Festa del 2000 serà inoblidable per a ell.

La mascletà posava fi al matí, i ens sorprenia quasi a punt d'arribar a la plaça d'Espanya. El nostre Glorieret, encara que deia que estava cansat, no parava de menejar-se al ritme de la música. En animada cercavila arribàvem a la Filà per a reposar una estona i conversar animadament sobre les incidències del matí. Com és normal, el Glorieret també tindria la seua placa, recordatori especial del que havia sigut la seua participació en aquesta jornada feliç per a tota la seua família i per als Marrakesch, honradíssims perquè el mateix Sant Jordiet havia representat a la nostra Filà.

DILLUNS 1 DE MAIG. ENTRADETA OFICIAL

Per Sant Nicolau, a les 22.50, i amb la banda de Muro començàvem l'Entradeta Oficial de la Filà. 5 esquadres baixàvem amb parsimònia disfrutant de la nit, que era també massa fresca, quasi feia gelor.

Es deixava sentir que havien estat dies intensos. No massa públic pels carrers, sobretot a partir del Círculo Industrial, després de fer la paradeta que s'havia estipulat. Potser era massa tard i al dia següent hi havia que matinar. De totes maneres gaudíem de l'excel·lent música de la banda de Muro i a més comptàvem amb la presència de José Rafael Pascual Vilaplana, que directament des d'Anglaterra compartia amb nosaltres els últims moments de l'Entradeta.

Felicitem des d'aquesta crònica al director de la banda de Muro pel primer premi en el Concurs de Jòvens Directors de la Federació Europea de Bandes celebrat a Birmingham. Sense dubte tot un luxe per a la nostra Filà el comptar amb tan il·lustre músic.

De nou havíem viscut una nit estupenda, amb molt bon ambient.

DIJOURS 4 DE MAIG. LA NIT DE L'OLLA

Ja estàvem en peu de Festa. Alcoi es convertia en música, que ressonava per tots els cèntrics carrers. I quan el sol deixava d'assomar per Sant Cristòfol, les primeres notes de *l'Himne de la Festa* s'enlairaven suaument mentre el cor batejava amb força. La Festa ja estava ací. L'encarregat de dirigir l'Himne, Javier de Juan, mostrava una peculiar manera de dirigir els músics que omplien la Bandeja, entre els aplaudiments emocionats de mil·lers d'alcoians que es preparaven per a viure la Festa.

Amb el soroll de la mascletà començava la bulliciosa Nit de l'Olla, la vespra de nostra Festa. La Filà no donava abast. A mesura que anàvem entrant el nostre Sergent, el Tigre, ens donava la cullera de fusta per a poder assaborir com cal l'olleta que Timoteo i Enrique ens oferien. Per cert enguany el Tigre ha vestit elegantment amb una corbata que se li va regalar, amb la figura del Marrakesch. L'olleta, com sempre, estava de primera, enhorabona als cuiners. Timoteo, a més, rebia un davantal imprés amb la seua fotografia, un xicotet obsequi que vol agrair-li el sacrifici que fa cada any en preparar-nos tan exquisit plat.

I després del sopar, sempre presidit per la contagiosa eufòria que projecta el saber que ja tenim la Festa a un palm, disfrutàvem de l'Entradeta, pel País Valencià. Tot una any havia passat en un bufit. De nou estàvem a les portes de la Trilogia.

DIVENDRES 5 DE MAIG. DIA DE LES ENTRADES

LA DIANA

Sense poder tancar els ulls per l'excitació i l'emoció, o bé per l'excés de mentireta i plis-plai, ens trobàvem revestits del nostre preciós vestit ja al carrer. Eixos instants màgics de la vestida, la fresqueta del matí i l'alegria d'eixir del portal i trobar-se a la vista els primers moros i cristians produeix una satisfacció entranyable que suposa un dels moments més agradosos per al fester en els primers moments de la Festa. Una obligada mirada al cel per comprovar quin dia tindriem ens posava el cor al puny en observar un cel grisós.

I quan ja clarejava ens reuníem per davant de "Singer". La banda de Muro estava preparada, mentre es col·locaven els capots i turbants per tal de preparar-se per a l'arrancada. Ha estat complicat enguany completar els dos trams de Diana a causa de les baixes d'última hora però el Primer Tro ho tenia tot ben lligat.

L'envejada formació Marrakesch es posava a marcar el pas al ritme de *La Penya el Frare*, autèntic himne de nostra Filà. Què més podem dir de l'excel·lent banda que ens acompanya? Tenim la sort de comptar amb una de les millors bandes que participen en nostra Festa sense cap dubte. El pasdoble de Francisco Esteve lluia de nou, suaument, fins que la pujada de la música facilitava a Manolo Borràs l'alçada del xafarot, amb mestria, i la plaça s'omplia d'aplaudiments. Era la nostra arrancà, sempre emotiva.

Retitant-se fins el castell, perquè tots pogueren observar la nostra arrancada ens disposaven a seguir els nostres Dianers per tot l'itinerari. L'obligada girada davant de Sant Jordi,

tancava aquest primer tram de la Diana, aprofitant per a veure l'aromàtic herberet que calfa el cos.

Poc després arrancava pel País Valencià el segon tros de Diana. Aquesta volta Miguel Llorens era l'encarregat de guiar la formació Marrakesch. Al País Valencià giràvem l'esquadra davant del domicili del Capità Moro. Més avant realitzàvem les girades acostumades amb l'obsequi d'un bon puro per als Dianers per part d'Agustín Aleixandre, Jordi Pérez i Miguel Giménez.

Al Partidor començava la Diana del Carbonato. Alejandro Satorre era el cap d'arrancà, que resultava elegant i precisa. Així començava el descens pel carrer Sant Nicolau, amb cert retard però disfrutant de la desfilada. Havíem complit una excel·lent Diana. El cel encara ennuvolat ens amenaçava però finalment ens lliuràvem enguany de l'aigua.

L' ENTRADA

Un altre any més, dinem al bar Vilaplana, on la qualitat del menjar a millorat respecte a l'any passat. La gent ix al carrer per a mirar al cel, veient al fons com els nuvols desapareixien i podia aparèixer el sol.

Poc a poc, pujem cap al Partidor, on estava organitzant-se el Capità Moro de l'any 2000, representa per Jose Luis Córcoles Bordera i la Filà Llana. Quan el nostre company i amic Juan Picó Garcia va dir les esperades paraules "Avant l' Entrà Mora de l'any 2000", al cel lluïa un sol radiant i als rostres dels moros s' il.luminà un somriure. Més d' un pensava "Sant Jordi a escoltat els meus prec's".

Després del llarc boato moro i de les filaes Benimerins, Bequeteros i Realistes, ens toca el torn a nosaltres, que comensem en un poc de retard sobre l' horari de l' Associació, qui anem encapçalats per Luis Boronat, qui portava el Guió de la Filà, montat a cavall. Per la cara de Luis, pareix que al principi, l' entenimen amb l' animalet no fou complet. Darrere ja s' havien organitzat les sis parelles de malditos i la esquadra de relleu. Quan la Banda de Muro arranca els primers sons als seus instruments, l' esquadra, amb els puros repartits pel cap d' arrancada i Secretari de la Filà, Pau Gómez i Navas, va apropant-se fins al balconet on està Picó i una vegada allí, els compasos de la marxa mora "Marrakesch", del mestre Ferrero, fan que Pau protagonitze una arrancada de esquadra "d' artiste", com li deien per la nit. Els forts aplaudiments de la gent ens acompanyen al principi del carrer de San Nicolauet, un mite a la festa d' Alcoi. Per darrere venien festers de quatre en fondo i un altre grup de festers, vestits amb indumentaries típicament morunes i amb un conjunt de burrettes, restant-li seriositat al acte, cosa que el públic agraeix. Tancant el conjunt anava la carrosa amb el cop i els xiquets de la Filà, que son el futur de la festa.

A mitjan carrer de San Nicolau les xirimites de la Xafigà s' ens claven a l' ànima quan sonen les primeres notes de "Xavier el Coixo". En un gest de germanor, Pau cedeix el cap d' esquadra a Ricardo Canalejas Pla, just per davant del balcó on te a la família. Una "veu en off", amb crits de "Guapo, guapo" ens fa dubtar si estem a una correguda de Jesulín d' Ubrique o a l' Entrada Mora. Es Cristina, la dona de Ricardo, la que crida i la banda de Muro es l' encarregada de recordar-nos on estem, amb el seu frenètic ritme de la percissió, que deixa bocabadat al públic, qui ens regala amb una pluja de comfeti i serpentines.

A un bon ritme, ja que la esquadra no para en cap moment, s'acostem a l' últim tram del carrer San Nicolau, guiats per Francisco Cortes Tenedor. Amb "Marrakesch", entrem a la plaça, on es produeix el relleu de l' esquadra darrere del castell, de forma correcta i quasi sense adonar-

se la gent. Quan girem cap al carrer Sant Llorenç el sol il·lumina el nostre trage i els metalls, que junt a la música de la Banda de Muro, fan un conjunt que embogeix a la gent.

De colp i volta i just quan torna a agafar el xafarot Ricardo Canalejas, tornem a escoltar la “veu en off” d’ abans, però ara, junt al ja conegut “Guapo, guapo”, hi ha peticions nocturnes que no podem reproduir. Tornava a ser Cristina, totalment rendida a la gràcia dels moviments del seu Ricardo. Es la marxa mora “Xubuch” qui ens acompanya, però rapidament la Banda torna a “Xavier el Coixo”, a petició de la esquadra, a qui no acaba d’ agradar la composició.

Arrivem al carrer de Santa Llúcia, estem acabant l’ Entrada de l’any 2000, que s’ha desenvolupat de forma meravellosa i sense cap problema. Per a alguns ha estat molt curta, i es que son les set i vint minuts de la vesprada, vint minuts abans del temps previst per l’Associació. Hem anat quasi a pas lleuger.

Per la nit, sopar a la Filà, acompanyats per un conjunt i després, com se sol dir “cada mussol a la seua olivera”.

6 DE MAIG.DÍA DE SANT JORDI

El dia sis de Maig es el dedica al nostre patró Sant Jordi. A les nou del matí i al carrer Sant Vicent s’ hi trobem onze individus de la Filà i dues xiquets. Ens temiem que l’ asistencia de Marrakesch a la Segón Diana fora poca, com es normal als darrers anys, però poc a poc van acodint més individus i xiquets fins a ser trenta dos individus, cinc infants i un juvenil, que als sons del pas-doble “L Plana de Muro”, i encapçalats per la neta de Gonzalo Vicens, ens dirigim fins la Plaça. Al cantó del Pinyó, estava el nostre amic Juan Picó, qui es sorpren del nombre d’ assistents a la segón diana.

Una vegada acabat aquest acte, Josep Maria Segura no ens acompanyà a l’ esmorçar de la Filà perque es el portador del Guió de la Filà a la Processó de la Reliquia. Els altres acodim a la filà per a omplir les panxes.

A les dotze i a l’ església dels Salesians es beneix el Sant Jordi que tots els anys sorteja la Filà i que enguany li ha correspost a Ruben Vicens. Després de dipositar l’ imatge a la Filà anem cap al Hotel Reconquista per a dinar . Als postres, el Primer Tro Juan Picó pren la paraula per a demanar disculpes a les dones de la Filà pels esdeveniments ocorreguts el día de la Gloria. Després s’ entregaren els pergamins i les insignies que acrediten la pertinenca a la Filà durant vint i cinc anys, corresponents a individus que l’any passat no pugueren recollir-los: Paco Lledó Arques, Miguel Llorens Payà i Juan Bautista Vañó Vañó. A aquest últim també se li donà el títol de Marrakesch de Mèrit. A Timoteo Cuevas Almiñana també se li concedí el títol de Millor Ollero de la Filà, rebent-ho molt emocionat. Després i per encarrec del Sant Jordiet de l’any 2000, Jorge Ferrando Ponsoda, s’ entregaren uns obsequis a tots els presents. Gracies Jorge.

PROCESSÓ GENERAL

A partir de les sis i mitja de la vesprada nem acodint cap a les arcades del Museu Arqueològic, on ens esperava el “Tigre”, amb les armes parades. A l’ hora de eixir, amb l’ indumentaria completa, tant sols erem trenta dos components de la filà. ¡Hi havia més músics que festers! Creiem que un acte on es preten rendir cult al Sant Patró d’ Alcoi mereix major resposta per part dels membres d’ aquesta filà, però cada un enten la festa d’una forma diferent.

El Cop, aquest any fou Toni Aznar, lluí un preciós pom de flors a la boca de l’ arcabús, que en acabar la Processó seria dipositat davant l’altar de Sant Jordi, mentre que el Guió fou portat amb orgull pel nostre Glorieir del Preventori, Manolo Borràs.

Per la nit el sopar de la Filà va ser amenitzat per una xaranga de la Banda de Muro, qui va acompanyar als membres de la Filà que volgueren a continuar la diversió al carrer, agraïnt la gent que es creuava amb nosaltres el bon rato que esteven passant.

7 DE MAIG. DÍA DE L' ALARDO

Abans de començar la lluita, alguns Marrakesch acodeixen a la Filà per tal de esmorçar. Després, tots al carrer Sant Vicent, on arranquem enguany el disparo. 32 festers disparavem pel matí, carregats amb la polvora i protegits per un peto que encara sorprèn a la gent qui el veu. A la plaça aconseguim fer dos files i gracies a Sant Jordi no hagué ningú accident.

Després de la correguda de bous organitzada pels Muntanyesos a la Plaça, amb un primer espasa com el Xamaco, acodim a la Filà on ens espera el vermut i el dinar típic d' aquest dia: caldet i pollastre. Ens acompanya una xaranga de la Banda de Muro, que ens delecta amb distintes marxes i pas-dobles.

Per la vesprada el nombre de festers disparant s'ha reduït a la meitat i fem el recorregut sense incidents, però quan tornem a la Plaça no quedem molt bé, perquè sols podem fer una fila.

Per la nit i després de la aparició de Sant Jordi sobre els merlets del castell, es dona per tancada la Festa de l' any 2000.

PUNT FINAL

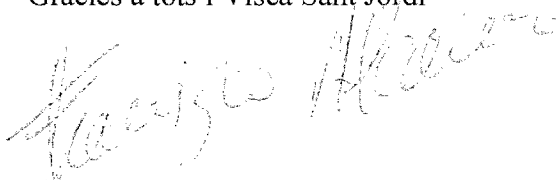
Res mes queda per comptar-vos, tant sols demanar que les diferencies i petits problemes que hem tingut enguany entre nosaltres, desapareguem i torne a regnar la germanor i l'enteniment.

Voldria agraïr-li a esta Junta Directiva, encapçalada pel seu Primer Tro Juan Picó Cortes, la confiança dipositada en mi, perquè escriguera esta Crònica. Amb ella desitje complaure-vos a tots i si en algun moment se m'oblidà alguna cosa o no m'he expressat bé, m'agradaria que em disculpareu.

Desitjant que l'any que ve continuen cuidant aquest grandió teatre, que son les Festes, recorde les paraules del poeta:

“un pueblo que no cuida su teatro
o está muerto o está moribundo”.

Gracies a tots i Visca Sant Jordi

FRANCISCO ALCARAZ DOMENECH
CRONISTA
20 DE MAIG DE 2000